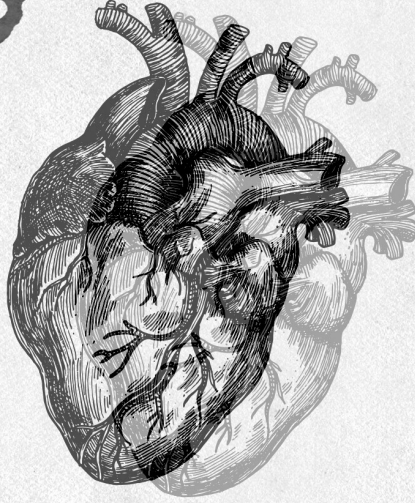

YAŞIYOR!

CHANDLER BAKER

Çeviren
Merve Solmaz

“Öğlen on ikiyi on altı geçe ölümü ilan edildi.”

“Emin misiniz?” dedi annem fısıltıyla. Nefesimi tutmaya çalıştım. Uyanık olduğumu bilmelerini istemiyordum.

“Kesinlikle. Ailesi vedalaşmak için dün gece geç saatlerde geldi. Az önce telefonda konuştuk. On ikiyi sekiz geçe fişini çektiler.”

“Peki şey...” Hemen gözlerimi açtım. Sırtı kamburlaşmış annemin ve Dr. Belkin’in gölgeleri hastane odamın duvarına yansıyordu.

Kalp monitörü sakın bir sesle bir, iki, üç kez biyledi. “Planımız bu.”

GİZLİ

St. David's Sağlık Hizmetleri: Gizli Belge
Bu bilgi, gizlilik ve mahremiyete ilişkin tüm
federal ve eyalet yasalarına ve St. David's
Sağlık Hizmetleri'nin hasta bilgilerine
ilişkin ilke ve gizlilik haklarına tabidir. Bu
bilginin izinsiz kullanımı, kamuya ifşası veya
çoğaltılması kesinlikle yasaktır.

Nakil Adayı

CROSS, STELLA M.

Ön Rapor

Belge Türü:	Nakil
Belge Durumu:	Yetki (Onaylandı)
Belge Başlığı:	Nakil Öncesi Notlar
Gerçekleştiren:	BELKIN, ROBERT, H.
Onaylayan:	BELKIN, ROBERT, H.

Ön Rapor

Kalp Nakli Öncesi Notlar

Hasta Adı:	Stella Cross
Yaşı:	17
Cinsiyeti:	Kadın
Tanı:	Akut Kardiyomiyopati
Yetkili:	BELKIN, ROBERT, H.

Temel Bilgiler

Vizit Sebebi: Miyokartta ileri derecede aşınma; nefes darlığı ve çevresel ödem.

Nakil Tanısı: Nakil uyumu

Nakil Türü: Ölü donör kalp nakli

Alerjiler: Amoksisilin

Kan onayı imzalandı: Evet

Hastalık Geçmişi

Kalp yetmezliği ve kalp ritim bozukluğuna sebep olan akut kardiyomiyopati; ani kalp krizi riski.

Kalbim bana ihanet ettiğinde on beş yaşındaydım. Bütün kusursuz ihanetlerde olduğu gibi bunun gelmekte olduğunu öngörememiştim.

Dış dünya konusunda talimliydim: kötü notlar, azgın ergenler, üniversite başvuruları... Ama en başından beri asıl tehlike kaburgamla omurgam arasında konaklıyormuş. Planını tezgâhlayıp vücudumu bana düşman edene dek hastalığı her atardamara, her kulakçığa ve her kapakçığa pompalayan Truva atı gibi zehri içeriye buyur etmiş. İki yıl önce. Hayat hiç adil değil.

Topuklarımı yatağın üzerine serili kâğıt havlulara bastırarak doğrulmaya çalışırken hastane yatağı altımda gıcırdadı. Bu bile beni yoruyordu. Soluğumun kesildiğini hissedince durup nabzım yavaşlayana kadar kıpırdamadan bekledim. Arkadan, televizyonda tekrarı yayınlanan *Bachelor*'ın bangır bangır sesi geliyordu. İki gündür bu programı çılgınca izliyordum. Hastanede çok az kanal vardı ve bu sezonu DeAnna'nın kazanması umuduna tutunuyordum. Bunu öğrenebilecek kadar uzun yaşayacağımdan emin değildim sadece. Aslında Google'dan bakabilirdim ama düşüncesi bile kendi kendimi baltalamak gibi geliyordu.

Anneme, artık oradaki bir yarışmacı gibi olduğumu söylüyordum şakasına. Bir altmışlık atletik yapım, bedenimin geri kalanının çalışmaya devam edebilmesi için fazla kalori yakarken çelimsiz bir elli kiloya dönüşmüştü. Ölmemeye çalışmak meğrese zorlu bir işmiş.

Parmaklarımla yatağımın plastik kenarlıklarında ritim tutarken annem okuyormuş gibi yaptığı dergiden başını kaldırıp etrafa göz attı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Bana ya da kalp monitörüne, yani dergi haricinde herhangi bir yere bakışından kolayca anlayabiliyordum. Günlerdir ilk kez makyaj yapmıştı. Elmacık kemikleri ve düzgün burun kemiğine kırmızılık yayılmıştı. Ben uyurken yüzünün geri kalan kısmına pudra sürmüş olmalıydı. Şakaklarından düşen saç telleri hâlâ siyah olsa da senelerdir hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu.

Parçalanmak üzere olan *onun* kalbiymiş gibi ağladığı için babam Elsie'yi on beş dakika önce aşağıya götürmüştü. Elsie'yi yerimi alacak kusursuz evlat yapan şey, işte bu tarz dikkat çekecek davranışlar sergiliyor olmasıydı. Anne ve babamın ilgilerinin ufacak kırıntılarını bile toplamayı başarıyordu.

Dr. Belkin, zemindeki benekli karoların üzerinde gıcırdayan tenis ayakkabılarıyla içeriye girdiğinde oldukça sabırsızdım.

"Hastamız nasıl?" *Hastanın* tam olarak nasıl olduğunu kendisine söyleyecek olan küçük, dijital ekranlara yönelmişti. Hiçbir şey söylemedim çünkü gerçekten bilmiyordum. İki sene önce kardiyomiyopati teşhisi koyulduğundan beri bilgisayarlar genel sağlığım hakkında çok daha güvenilir göstergeler olduklarını kanıtlamışlardı çünkü ben hep aynı hissediyordum. Biraz boks ama berbat değil.

"Rengi iyi." Annem kaldığı sayfaya işaretlemeyen dergiyi kapatıp yanındaki masaya koydu. Rengime fazla anlam yüklüyordu. Burnunun üstüne yerleştirdiği moda uygun *Kate Spade* gözlüklerini düzelterip otomatik bir hareketle büyük araştırma yığınının, içindekilerin her biri "Saygılarımla" diye biten kalın dosyaya uzandı. Azılı suçluların vaka raporları bile benim tıbbi kayıtlarımdan daha kısaydı.

Dr. Belkin hafifçe gülümsedi. "Her şey hâlâ yolunda," dedi nazikçe. Böyle söylemesi hoştu ama bir problem vardı: Hangi yol? Stella Cross'un gece geç saatlere kadar uyumayıp televizyon izlediği, üniversiteye gittiği, bekaretini kaybettiği yol muy-

du yoksa diğer nakil hastalarının yüzde yirmi beşi gibi (bir de ergenliğin nihai belirsizliği de eklenerek) hayatında hiçbir şey yapamadan öldüğü yol muydu? “Hazır mısın, Stella?” Aklımdan geçenleri okuyamadığı belliydi. Dr. Belkin’in çalı gibi sarı kaşları ve kırmızımsı bir teni vardı. Alaska’da güneşte yanmış bir adamın yüzüne benziyordu.

Bozuk kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyordu. “Yani... ölecek miyim?” diye sordum cevabını bilmeme rağmen. “Yani yüzde yüz yaşamıyor olmaktan bahsediyorum?”

“Stella!” Tamamen doğru olan bir şey değil de kötü bir şey söylemişim gibi annem beni susturdu. Sürekli çok fazla soru sorduğumu söyleyerek beni eleştirirdi.

“Evet, teknik olarak öyle.” Dr. Belkin sol kolumdan sarkan hortumu kontrol etti. Onu çok sevdiğimi söyleyemem, en azından kişisel olarak ama uzun zaman önce mutabakat sağlamıştık. Aynı takımdaydık, o ve ben. Benim işim nabzımın atmaya devam etmesini sağlamaktı ve onun işi de benim bunu yapmama yardım etmektir ve inanın bana, onun başarı grafiğini yükseltmek için can atıyordum.

“Yapacağımız şey göğüs kafesindeki boşluğu hazırlamak. Yeni kalbin oturabileceği bir yer açmak.” Dr. Belkin havada bir daire çizdi ve ameliyat masasında beyaz maskeleriyle üzerime eğilmiş, oyulmuş balkabağı gibi iç organlarımı kazıyan bir grup insan gözümün önünde canlandı. Yabancı bir kalp düşüncesiyle avuçlarım terlemeye başladı. Tırnaklarımı kolumun alt tarafında, bileğimdeki damarların şişerek küçük bir ampule benzediği beyaz ete bastırdım ve kıpkırmızı bir çizik ortaya çıktı. Hastalığım sırasında edindiğim sinirsel bir alışkanlıktı. Hastalık üstüne hastalık, bu işler böyleydi. “Yeni kalbini yerleştirdikten sonra oraya dikip atardamarları birbirine bağlayacağız.” Göstermek için parmaklarını birbirine kenetleyince yüreğim hopladı.

“Frankenstein gibi görüneceğim.” Tenimde tırnağımdan kalan sızlamayı hissediyordum. Kırmızıdan pembeye, sonra da beyaza döndü. Ve derken kayboldu.

Dr. Belkin kendini zorlayarak sessizce güldü ama gözlerinde neşe yoktu. Onlar her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi. “Belki biraz ama en azından yürüyüp konuşuyor olacaksın.” Adam iyi bir noktaya parmak basmıştı.

“Peki ya yanlış yerleştirirseniz?” diye sordum. Bu defa anem araya girmede.

“Yanlış yerleştirmeyeceğiz.”

“Ama vücudum onu reddedebilir. Yani o kalbi?”

Dr. Belkin kaşlarını çatı. “Böyle bir şeyin olmaması için elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Dilimin ucunda daha bir sürü soru vardı ama onları sormaya karar verdim. Onun yerine ifadesi okunamayan anneme bir bakış atıp derin bir nefes alarak dünya tarihinde, yaşayan her bir insana karşılık on beş kişinin öldüğünü düşündüm bir kez daha. Grafiğin hangi tarafında olacağımı merak ediyordum.

Yanımdaki komodinin üstünde komşularımızdan gelen papatyalarla dolu bir vazo ve öğretmenlerimin gönderdiği pembe bir ayıcık vardı. Pencere pervazında düzinelerce kart yan yana duruyordu. Kimisi en iyi arkadaşlarımdan, kimisi de hiç tanımadığım insanlardan gelen bir yığın kart.

Kulaklarım çınlamaya başladı ve ayak parmaklarımda batmaya benzer bir şey hissettim. Odayı, annemi ve Dr. Belkin’i seyrediyordum ve birdenbire benimle dünyanın geri kalanı arasında bir cam parçası varmış gibi hissettim. Sertçe yutkundum. Cam yok oldu ama çınlama hâlâ oradaydı.

Dr. Belkin hazır olup olmadığımı yeniden sorup ince hastane battaniyesinin altındaki dizime dokunmadan önce zaman bir saniyeliğine uzamış gibi geldi. İyi doktor olmaya çalıştığı zamanlarda çok beceriksiz görünüyordu ama bunu önemsemiyordum çünkü dokunduğu noktayı neredeyse hissetmiyordum. Bu beden bir başkasına ait gibiydi. “Saat üçte,” dedi duvardaki saate ve sonra tekrar not panosuna bakarak. “Başlasak iyi olacak.”

“Hazırım.” Yalan söylüyordum.

Babam, eşikten sendeleyerek atlayan, her zamanki gibi sinir bozucu derecede şirin görünen Elsie'nin elinden tutarak uzun adımlarla içeriye girdi. Kocaman, pembe fiyongu, yumuşacık, kahverengi bukleleri ve tombul çocuk parmaklarını görünce onu yeme isteğinize karşı koymanız çok zordu.

Babam onu kaldırıp yatağımın kenarına yerleştirdi. "Ablana hoşça kal de," diye mırıldandı. Dağınık sakalıyla gülümserken huzur veren varlığı ılık bir duş almışım gibi tüm bedenimi sardı. Annem Elsie'yle ilgilenirken babam bana göz kırptı ve bunun sadece ikimizin arasında bir sır olduğunu biliyordum.

Elsie koluma vurup güldü. Kardeşime bakarken boğazımda bir yumru oluştu. Dünyadan muhtemelen erken çıkış yapacağımı öğrenmemden on ay gibi kısa bir süre sonra dünyaya gelmişti. Siparişin eksik kalan kısmı birkaç yıl sonra teslim edilen oyuncak bir bebek gibiydim. Büyüyünce dümdüz siyah saçlarım ve kocaman, yeşil gözlerimle bana mı benzeyecek, yoksa babamın yanık tenini ve cansız kahverengi buklelerini mi alacak, merak ediyordum. Keşke birileri öldüğümde bana kartpostal yollayacağına dair söz verebilseydi.

"Heyecanlı mısın, tatlım?" Annem yataktan kalkıp başını yana doğru yatırarak beni incelerken iri gözyaşları göz pınarlarında titreyordu.

Başımı iki yana sallayarak zorla gülümsemeye çalıştım. "Bu beden ikimiz için yeterince büyük değil," diyerek koyu bir western aksanıyla ona takıldım. Annemle babam durumumla ilgili şakalar yapmamdan hoşlanıyordu. Böyle bir mizah, hasta bir çocuk için servet değerindeydi. Gerçekte, kustuktan hemen sonra bacaklarımın titrediği anda yaşadıklarımı hissediyor olsam da yetişkinlerin metanetli olduğumuzu düşünmelerini sağlıyordu.

Aslında ona korktuğumu söylemek istiyordum. Liseyi, arkadaşlarımı ve normal bir hayatı özlemekten korktuğumu anlatmak istiyordum. Elsie'nin ailemdeki yerimi almasından, unutulmaktan ve asla bir erkek arkadaşım olmayacağından korktuğumu paylaşmak istiyordum.

Babam Elsie'den boŖta kalan eliyle saçlarımı karıştırdı. "Ay-nen öyle, evlat." Gözlerinin etrafındaki kırık kırık lekeler nemliydi.

Kısa bir an kalbim sızladı ve belki her Ŗeye rağmen içinde hâlâ sağlam bir Ŗeyler kalmış olabileceğini düşündüm. Sonra hemen vazgeçtim çünkü Ŗimdi kendimi kandırmanın zamanı değıldi. İhanetin tek bir cezası vardı ve o da ölümdü. Eğer ölümler âleminin derinliklerinde yitip gitmemek için aptal, arızalı kalbimle savaşmam gerekiyorsa öyle yapacaktım. Yemin ederim ki eğer birimiz hayatta kalacaksa o kesinlikle ben olacaktım.

iPhone'umu hastane önlüğümün cebinden çıkardım. Bir süredir ona yapışık yaşıyordum. Dış dünyayla tek bağılantımdı kendisi ama Ŗimdi bırakmak zorundaydım. Başparmağımı ekranda kaydırırken ellerim titredi. Hemşireler beni makinelerden ayırıyordu. Ailem bana bakıyordu. Hastane çalışanları yolu açmaya çalışmakla meşguldü fakat yine de hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Yatağım, etrafında herkesin döndüğü bir gezegendi. Bunun farkına varmak, içimde nasıl hissettiğimi yeryüzünde tek bir kişiye anlatmak için ani bir istek uyandırdı. Köklerin toprağa sıkı sıkı tutunması gibi bir ihtiyaçı.

Henry'den uzak durmaya çalışıyordum ama titreyen parmaklarımla ona sadece tek cümlelik bir mesaj yazdım: *Korkuyorum*. Kelimeler ekranda harf harf belirirken önümdeki cümleye bakıp kaldım. En azından doğru olduğunu ve bir Ŗeyleri sonlandırmanın daha kötü yolları olduğunu düşündüm. O yüzden gönder tuşuna basıp korkuyu da mesajla birlikte gönderdiğimi hayal ettim.

Annem başımı dudaklarına doğru çekti ve cüce hemşire beneyi kafama takabilsin diye saçlarımı geriye itti. Annem uğur getirsin diye yanımda taşıdığım pelüş köpeğimle birlikte telefonumu ve takılarımı da aldı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan tekerlekli sandalyemi itmeye başladılar. İçimde bir panik dalgası yükselirken ve Dr. Belkin ile hemşire beni G216 numaralı odadan dışarıya iterken

arkam dönük olmasına rağmen güç bela, “Yakında görüşürüz,” diyebildim aileme. Elsie yine ağlıyordu elbette.

Çift kanatlı kapılar biz yaklaştıkça son saniyede açılıyordu. Sırayla vızıldayarak açılmalarını izlemek yerine gözlerimi tavan-daki kaplamalara diktim. Tepemizde dev bir ışığın ve bir sürü maskeli hekimin olduğu yeni bir odaya geldik. Bir anestezi uzmanı, arkamda bir yerden sayı saymamı söyledi ve ben de öyle yaptım. Yüksek sesle sayıyordum: “On, dokuz, sekiz...”

Kendimi, doğduktan sonra Elsie’yi tutarken görüyordum. *Yedi...* Kanlar içinde ve yapış yapıştı. Çığlık çığlığa ağlıyordu ama yepyenyidi ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Parmaklarını uzatıyor ama hiçbir şeyi tutamıyordu. Minik ağzıyla havayı emiyordu.

Altı...

Siyah bir su başının üstünü kaplayıp bebek saçlarının küçük tutamlarını içine alırken izliyordum. Gözkapaklarım titreşti. Baloncuklar yüzeyi kapladı.

Beş...

Artık sayıp saymadığımdan emin değildim. Bir erkek vardı. Gözleri gölgelenmişti. Yüzü anlık bir parıltıydı ve sonra yok oldu. Yerini bir vücut aldı. Kimin olduğunu göremiyordum. Yüzünü çevirmişti, saçları okyanusta yüzüyormuş gibi yayılmıştı. Birilerine söylemeliydim. Hemen.

Ama yapamadım çünkü *dört*. Ses hoparlörden çıkıyor gibiydi.

Sonunda oda karardı, en azından benim için. Ciğerlerimi sıkan bir şey vardı ve sonra...

2

Sürpriz: Ölmedim.

Okulda merak eden, (çok az olan) yakın arkadaşlarıma sormak isteyen ama nasıl soracağını bilmeyenler olduğunun farkındaydım. Yaşam ya da ölüm işaretleri için muhtemelen Facebook sayfamı kontrol etmeye çalışmışlardı. Ama edemezlerdi. Ben izin vermediğim sürece kilitliydi.

Gerçek şuydu ki batıl inançlarım vardı. Ameliyattan sonraki haftalarda her gün bir bekleme oyunudur. Rus ruletinde olacakları kimsenin tahmin edememesi gibi nefeslerimizi tutup sadece bekliyorduk. Vücudum yeni organı kabul edecek miydi yoksa etmeyecek miydi? Hastanede yatmak ameliyattaki rutin bir aşamaydı ama arafta gibi hissediyordum.

Günler haftalara döndü ve saatim hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Ailem *Stella iyi* haberini herkesle paylaşma konusunda benden daha tereddütlüydü. Hiç kimse kefeni yırttığımı ilan edip renk vermek istemiyordu. Zayıf olan el kazanmıştı. Ne var ki sonsuza dek bu şekilde yaşayamazdınız, öyle değil mi?

Sarı fosforlu kalemin kapağını kapatıp eserime hayranlıkla baktım. Yatak odamın duvarında bir takvim asılıydı. Bu yıl ve bir önceki yıl arasında tam 337 tane kırmızı x işareti vardı. Okula gidemediğim her gün için bir çarpı işareti koymuştum. Beş hafta üst üste ders kaybım bile vardı. Her birine öyle fazla bastırmıştım ki alttaki sayfaya mürekkep bulaşmıştı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” Annem kapıya

yaslanmış, elinde dumanı tüten kahve fincanıyla parmaklarını ısıtıyordu. “Dr. Belkin...”

“Dr. Belkin yapabileceğimi söyledi.” Kırmızı kalem, komodinin yanındaki çöp kutusunda duruyordu. Hayata dönüşümü işaretlemek için sarı kalemle bugünün tarihinin üzerine parlak bir güneş boyamıştım. Sonunda gülümsediğimi saklayamıyordum. Bu evden çıkmak için özlemle yanıp tutuşuyordum. Dört hafta önce sürekli burada olmaktan sıkıldığımı söylemiştim. Şimdiyse tam bir yürek yangınına dönüşmüştü.

“Peki.” Küçük bir kaşıkla kahvesini karıştırırken sütlü kahverengiye dönüşen kremaya odaklandı. “Ama bu, mantıklı olduğu anlamına gelmiyor.”

“Geri dönmeye haftalar önce hazırdım.” Atkuyruğumun alt kısmına bir kurdele bağlayıp aynadaki yansımama hayranlıkla baktım. Dr. Belkin’e yaptığım son ziyarette, iyi olduğuma dair sağlık raporu istemiştim ama o beni yedi gün daha eve mahkûm etmişti. Erken çıkmayı hak ettiğime birilerini ikna edeceğine düşünseydim, Cenevre Antlaşması kararlarını hatırlatırdım ama bekledim. Sabırla. Böylece kendimi tutamadığım gün geldiğinde hiç kimse kararımı sorgulamayacaktı.

Toparlanmam birdenbire olmadı. Yan etkiler vardı. Çok can yakıcıydılar. Aynada koyu renkli, mora dönük halkalar gözlemin altındaki kapaticıdan belli oluyordu. İnce bileklerimden kemiklerim çıkmıştı. Bunları annemden saklıyorum. Hepsisi yalnızca dikkat dağıtan şeylerdi. En kötüsünü görmediği için şanslıydım. Hastaneden döndüğümünden beri göğsüm aralıksız ağrıyordu. Bazen yaradan irin aktığından kesinlikle emin bir şekilde gömleğimin altını kontrol ediyor ama hiçbir şey bulamıyordum. İşte acı böyle bir şeydi: Görünmüyordu.

“Kurallar neler?” diye sordu.

Gömleğimi düzeltirken içimi çektim. “Ellerimi sık sık yıkamak. Hafif şeyler yemek. Eğer teklemesini istemiyorsam kalp atışlarımı hızlandıracak şeyler yapmamak. Mutlu oldun mu?” dedim çantamı yatağımın üstünden alırken.

“Kızımın kalbinin *teklemediğini* düşünmeyi tercih ederim.” Koridordan kapıya doğru arkamdan geldi.

“Kulağa ölmek kelimesinden daha hoş geliyor.” Kapıda durup anneme baktım. Tel çerçeveli gözlüklerinin altındaki göz kenarları kâğıt mendil gibi kırışmıştı. “Anne.” Sesimin bir yetişkin gibi çıkmasını sağlamaya çalıştım. “Sorun olmayacak. Söz veriyorum.”

Dudaklarını büzerken annemin yanakları çöktü. “Bir hafta daha evde kalmak seni öldürmezdi.”

Kapıyı iterek açtım, içeriye giren temiz hava düşündüğüm gibi güneşte ısınmamıştı. Islak ve kaygandı. Derin derin içime çekip gülümsedim. “Hayır, anne. Öldürürdü.”

Saat yediydi. Yeniden göreceğimi asla düşünmediğim okula bakmadan önce siyah Jetta’nın anahtarındaki kilit düşmesine bir kez daha bastım. Akademik yılın altı haftası çoktan geçmişti bile. Eylül ayının son günleriydi ve havadaki milyonlarca kristalize olmuş damla o kadar ufacıktı ki yere düşmek yerine havada asılı duruyor gibiydiler. Gözeneklerimi tıkıyor ve bu sabah yapmak için on beş dakika uğraşıp spreylediğim atkuyruğumu bozuyorlardı.

Etrafta hiç ses yoktu. Çakıl döşeli otopark boştu ve gökyüzü hâlâ griydi. Ufuk çizgisi puslu ve bulanıktı. Meşe ağaçları, prefabrik yapılar ve direktten gevşek bir biçimde sarkan Amerikan bayrağı, terk edilmiş karnaval arabaları gibi kasvetli havada belli belirsizdiler. En sevdiğim saatlerdi, insanlarla kaynaşmak için en uygun anlardı. Gümüş rengi termosumdan bir yudum kahve aldım ve kalbim cevap verircesine tekmeledi. Yeni kalbimin olduğu yerde çürük bir kaburga varmış gibi hissettiğim noktayı ovuşturdum. Hissetmek için kemiklerden birini ittim. Göğsümün üzerine sessizce yayılan acıyı hafifletmek için parmak uçlarımla masaj yaptım.

Sakin ol, diye telkin ettim kendime. İlk gün heyecanları. Ağır

adımlarla otoparktan kütüphanenin etrafındaki ıslak otlara doğru yürüdüm. Çiseleyen yağmur yüzünden onu net göremiyordum ama yollarımız kesişince silueti belirginleşti. Uzun boy-luydu. Ellerini cebine sokmuş, ters yöne doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

“Günaydın,” diye mırıldandım, aramızda sadece birkaç adım kaldığında. Başını yana eğdi ve hiçbir şey söylemeden geçip gitmeden önce başıyla selam verdi.

Kahvemden bir yudum daha alıp arkama bakmamak için kendime engel olmaya çalıştım. Okulumuz, beton duvarların piknik masaları ve siyah-beyaz kareli bankların olduğu çim kaplı bahçeyi çevrelediği, kırmızı tuğlalı iki binadan oluşuyordu. Kavvisli bir yürüyüş yolu onları birleştiriyordu ve prefabrik sınıflar, öğrenciler için gecekondularmış gibi etrafa yayılmıştı. Okul binası, Duwamish Lisesi öğrencilerinin orman diye adlandırdığı sık çam ağaçlarına yaslanıyordu. Hazırlık sınıfındaki tembel erkek öğrenciler, ders aralarında bu ağaçlık alanda sigara içmek için gizlice toplanıp istekli olan kızların eteklerinin altına ellerini sokuyorlardı.

Saat hâlâ erkendi. Derse gitmek içinse çok erken. Öğretmenler huzur ve sessizlik dolu son birkaç dakikanın keyfini çıkarmaya çalışırken ana giriş kapısı kilitli olurdu ama batı tarafındaki binanın hademesi, ormana ve aynı zamanda benim dolabıma en yakın olan arka kapıyı her zaman aralık bırakırdı. Oraya gidebilirdim.

İçerideki koridorlar dışarısı gibi rutubet kokuyordu. Ayakkabılarım yerdeki döşemelerde gıcırdıyordu. Dolabım açık kapıya o kadar yakındı ki sonbahar esintisi saçlarımı uçuruyordu.

Koridorlarda öğretmenlerden birinin radyosunda çalan hafif müzik sesinden başka ses yoktu. Dolabımın önünde okul çantamı sırtımdan indirip yere bağdaş kurdum. Hastanede olduğum son haftada bitirmem gereken *Uyanış* kitabının bir kopyasını almıştım. Bitmek üzereydi ama hayatım günde iki uyku ve *The Bachelor*’ın son sezonunu bitirmeye çalışmakla aşırı doluydu.

Zamanınız arttıkça onu tüketecek daha fazla hiçliğin olması ne kadar tuhaftı.

Kitabın sonlarındaki ucu kıvrık sayfayı açtım. Bu Edna karakteriyle ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Son iki yüz sayfa boyunca üç kişiye âşık olmuş biri için fazla mızımızdı.

Parmağımı yalayıp hayatını Edna'nın gözünden görmeye çalışarak sayfayı çevirdim. Güçlü bir rüzgâr esip sayfaları uçurduğunda okuduğum bölümü bitirmek üzereydim. Ellerimi ovuşturup ısıtmak için hohladım. Uzun koridor boyunca ilerleyen rüzgâr uğulduyordu. Gözlerimle yönünü takip ettim.

Ensemdeki minik tüyler ürperdi. Hareket etmeden sadece boynumu bükerek bakışlarımla etrafı taradım tereddütle. Tüylerimi ürperten bir his omurgamdan yukarıya doğru tırmandı. Tırnağımla kolumun etli kısmını bulup pürüzsüz yüzeyi kaşındım. Kabuk bağlayacak kadar değildi ama çizik, bir ağız dolusu Listerine gibi yakıyordu.

Yalnız olmadığım duygusu fırlayıp kaçmak istememe neden oldu. Ötesini göremediğim köşeye doğru dikkatlice baktım. Biri si beni izliyordu. Belki de buradan gitmeliydim.

Hayır, aptallık ediyordum. Parmak ucumla kolumdaki derisi soyulmuş yarayı ovuşturdum. Bastırdım. Yanma hissi şiddetlenmişti. Sonunda sakinleşerek derin bir nefes alıp dikkatimi elimdeki kitaba çevirdim.

Robert'ın onu neden sevmediğini anlayamayan Edna'yla birlikte kendimi topladım. Aslında Edna ona sorsaydı çok daha kolay olurdu. Eski kitaplardaki insanlar hiç düzgün iletişim kuramıyordu.

İşte yine oradaydı. İzlendiğim hissi.

Bu defa kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir gıcırta duyuldu; basketbol sahasında gıcırdayan spor ayakkabı sesi.

Topuklarımı çekip yavaşça ayağa kalktım, yeni kalbim küt küt atıyordu. Dolapların bittiği yere kadar parmak ucunda ilerleyip etrafa göz gezdirdim. Hiçbir şey yoktu.

Arkamda güm diye bir ses duyunca yüreğim ağzıma geldi. Elimle göğsümü tutup sesin geldiği yöne döndüm.

“Yüce Tanrım.” Sözcükler ağzımdan ılık gibi döküldü. Pis bir siyam kedisi başını çöp tenekesinden dışarıya çıkarmıştı ve erimiş kar kadar renksiz, boş gözlerle bana bakıyordu. Başımın aşağı düşmesine izin verip nefesimi düzenlemeye çalıştım. “Şaka yapıyor olmalısın,” dedim yüksek sesle. “Oraya nasıl girdin sen?”

Kedi sıkı bacağına çöp tenekesinin üstüne atıp kendini yukarı çekerek tenekenin incecik kenarında dengede durmaya çalıştı. Krem rengi tüyleri yağlı ve keçe gibiydi. Kafasını sallayınca bir sürü pire ya da kepek, sırtından etrafa saçıldı. Genelde hayvanları severim ama bu iğrenç kokuyordu ve hasta görünüyordu. Atlayıp kapıdan ormana doğru sıvışmadan önce bana bir kez, yavaşça göz kırptı. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ama Dr. Belkin’in öğrettiği gibi nabzımı kontrol etmek zorundaydım. Hızlıydı. Olması gerekenden daha hızlıydı ama yeni kalbimi ciddi bir biçimde yoracak kadar değildi.

Pantolonumun arkasını silkeleyip kitabı çantama geri koydum ve tam çantayı omzuma atmıştım ki...

“Ee?” Ses alçak ama canlıydı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” Bunu duyunca sıçrayarak arkama döndüm.

Henry başını hafifçe yana yatırmıştı. Siperi yırtık, lekeli *Washington Huskies* şapkasını takıyordu ve kıvrıkcık, kahverengi saçları altından çıkmıştı. Dalga geçer gibi gülmediğine göre kedi olayını kaçırmış olmalıydı. Annem olsaydı, “Tanrı’nın lütfu işte,” derdi.

Saçımı kulağımın arkasına sokup güçlükle yutkunarak kendimi toplamaya çalıştım. “Şey, yetişmem gereken milyonlarca haftalık dersim ve gelecek hafta da canıma okuyacak bir AP Euro sınavım varmış gibi hissediyorum.”

“Affedersin, seni Stella sanmıştım ama sen, ilk gün heyecanını çalmak için buraya gelmiş Grinch olmalısın.” Henry sıkı

omzunu dolabıma yasladı. Aramızda bir gariplik vardı. Biliyordum çünkü beni görür görmez kucaklamamıştı. Ameliyatımdan bu yana ona cevap vermemiştim. Gerçekten planlayabileceğim, yüz yüze konuşabileceğimiz bir gelecek olacağını düşündüğümünden değildi. O zamanlar gelecek hakkında *hiçbir şey* konuşamıyordum. Aramızdaki şeyin ne olduğunu sorduğunda, Henry'ye verecek bir cevap bile düşünememişim ama şimdi her şey değişmişti. Sadece yetişmek zorundaydım.

“Üzgünüm, bir aydır neredeyse ilk defa saat ondan önce kalktım. Haberin olsun. Ayrıca annem maske takmaya zorlamadan ilk defa evden çıkabildim. Sahiden, eğer o hâlimi görseydin, nükleer savaş bölgesine girmek üzere olduğumu sanabilirdin.”

Gülümsediğinde Henry'nin yanaklarında gamzeler belirliyordu. “Üniformalarımızda eksik olan şeyin bu olduğunu düşünmüşümdür hep: Tıbbi maskeler.” Hiç düşünmeden beyaz polo tişörtümün yakasına dokundum. Gövdemden yukarıya boylu boyunca uzanan yara izimi hatırlamıştım. Yaklaşık on senedir ilk kez, üniforma giyme zorunluluğu olan bir okula gittiğim için şükrediyordum.

“Eğer istersen Bayan Johnson'ın sana *büyük ihtimalle* zaman tanıyacağını biliyorsun.” Sorunun üstüne gitmeyecekti. Beni sıkıştırmayacağını fark ederek rahatladım.

“Orada dur işte. Hayır.” Başparmaklarımı okul çantamın pamukla doldurulmuş askılarının altına kıvrarak dikkatlice yüzüne baktım. “Kesinlikle şu an olduğumdan daha geri kalamam. Tabii eğer sizinle birlikte mezun olmak istiyorsam.” Lise kariyerimi alt sınıftakilerle birlikte sonlandırmayacağıma çok önceden, yaşama ihtimalimi düşünerek karar vermişim. Böyle bir şey asla olmayacaktı. “Ayrıca, annemle babam ilaç bekçiliğimi yapmaya her ara verişlerinde, aşırı bilimsel not analizlerine geçiş yapıyorlar. Şaka yapmıyorum. Annemin, artık yüzme takımına alınmayacağımdan dolayı yine de Stanford'a girebilmem için SAT sınavında ne kadar daha puana ihtiyacım olacağını hesapladığı bir grafiği var. Bu korkunç.”

“Peki ya senin yerini doldursun diye yaptıkları çocuk? Kendisinin, zihinlerini yeteri kadar meşgul ettiğini düşünmüştüm.”

“Elsie mi? Onun Stanford tulumları, çorapları ve onlarla uyumlu fiyonkları var çoktan. İnan bana, kazanmasına kesin gözüyle bakılan aday o.”

“Henüz kendini yarışın dışında sayma. Düşündüğünden daha iyi olabilirsin. Benim,” geriye dönüp dolabımın kapağını tıklattı, “sana bir hediyem var. Hadi aç.”

Yan gözle Henry’ye baktım. “Tamam, esrarengiz çocuk.” Şifreli kilidimi açtım. “Benim için bu kadar duygusal olmak zorunda değilsin.” Ya dönüşüm için çok romantik bir jest hazırladıysa? Buna hazır olduğumdan emin değildim.

Omuzlarını silkti.

Dolabımın içinde, buruş buruş pembe bir kurdeleyle sarılmış yeni bir dosya vardı. Elime alıp tek kolumla sıkıca sardım. “Tanrım, teşekkürler, okul malzemesi. Fazlasından zarar gelmez.” Parmaklarımla beyaz plastiğin üzerinde ritim tuttum. Güzel, *kesinlikle* romantik değildi.

Gözlerini devirdi. “İçine bak, Stel.” Tanrım, bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Karmakarışık fiyongun bir ucunu çekip onu dolabama sakladım. Dosyayı aralayıp kenarından baktım. Kargacık burgacık el yazısıyla kâğıdın üzerine bir şeyler karalanmıştı. Hemen kapattım. “Kaçırdığım ödevler, değil mi?” Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım. Henry’nin uzun boyunu hep rahatlatıcı bulmuştum.

İçini çekti. “Tanrım. Büyütme lütfen. Yeni numaram da içinde. Gördün mü?” İç kapağı açtı. “Yeni telefon almam gerekti. O yüzden,” yapmacık bir ciddiyetle beni işaret etti, “bunu atayım deme.”

Kapağa bakakaldım. Tamamlamam gereken fakat halihazırda benim için yapılmış ödevlerle dolu bir dosya. Tabii ki çok cazipti. Son sınıf eğlencesine hızlı geçiş. Sol omzumdaki şeytanı görmezden gelerek başımı iki yana salladım. Buraya kadar gelmiştim.

“Henry...” dedim harfleri biraz fazla uzatarak. “Teşekkür

ederim. Gerçekten." Güçsüz parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. Burnum üniformasının sert kumaşına sürttü. Tanıdık Dove sabun ve Ralph Lauren parfümünün kokusuna kendimi bıraktım.

Geri çekilip aramızda bir kol boyu mesafe bırakarak beni tuttu. "Pekâlâ, sorun ne?"

"Öyle biri değilim." Parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım. "Bunları aldığım için biraz, yani bilmiyorum, kötü hissediyorum. Sanki kopya çekiyormuşum gibi." Omuzlarımı silkdim.

"Hadi ama, Stella." Avuçlarıyla beyzbol şapkasının siperini tutup gözlerinin üstüne indirdi. "Bunu yapacağını biliyordum. Sürekli kurallara bağlı kalmanın seni hiçbir yere getirmediğinden şikâyet eden *sen* değil miydin? Böyle davranan, ameliyattan önceki *sendin*, doğru değil mi?"

"Evet ama..." Dudağımı ısırđım. Haklıydı. Eğer hayatta kalırsam ki bu büyük bir eğerdi, eskisi kadar hırslı olmayacağıma söz vermiştim.

"Ve ayrıca, bunu kendi başına yapamayacağını düşündüğümünden yapmadım. Sen sınıf birincisisin."

"Düzelteyim: *Birincisiydim*." Dudaklarımı bükerek somurttuğumu fark ettim. Okuldan yüzlerce gün uzak kalmak, not çizelgenizde mucizeler yaratmıyordu.

"Her neyse. Ne demek istediğimi anladın. Herkes seni özledi. Şimdi gerçekten geri döndüğün için yüzünü görebilmek harika."

"Henry. Hiç kimse beni özlemedi. Hastalık teşhisi koyulduğundan beri bu okulda neredeyse görünmezdim."

"Yerinde olsam *hiç kimse* demezdim."

En iyi yavru köpek bakışımı takınmaya çalışıp ona baktım. Ek olarak, alt dudağımı da büktüm. "Bak, özür dilerim. Kusurlarım olduğunu biliyorum ve yemin ederim hepsini değiştireceğim ama... sadece bunu kendi yöntemlerimle yapmak zorundayım, tamam mı?"

Henry başını geriye atıp beş saniye kadar tavana baktı. "Sen, Stella Cross, kendi iyiliğin için fazla iyisin."

“Doğru,” dedim bu defa şakayla midesine yumruk atarak. “İşte bu yüzden seni etrafımda tutuyorum.”

Tam o sırada, berbat derecede kakao yağı ile klor kokan nemli ve soğuk iki el gözlerimi kapattı. “Bil bakalım ben kimim?”

“Aman Tanrım, Brynn!” diye ciyaklayıp onu kocaman kucaklamak için arkama döndüm. Brynn kumral saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı; üniformasının üstüne mavi, fermuarlı bir kapüşonlu mont giymişti. İkimiz de küçükken, birlikte Brynn’in yanaklarındaki çilleri saymaya çalışmıştık ama nerede kaldığımızı sürekli şaşıırıyorduk. Bu yüzden sonsuz sayıda çilin olduğuna karar verdik. O zamanlar pek mantıklı gelmemiştir ama her yaz çillerinin çoğaldığını görünce doğru olduğunu anladık. Hastanedeki son ameliyattan beri onu görmemiştir. Eve döndüğümde annemle babam “Mikrop Nazisi” kesilip hiç kimsenin ziyaret etmesine izin vermemiştir.

“Muhteşem görünüyorsun!” Beni kendi etrafımda döndürdü. “Dökülmüş saçlarınla zombiye benzediğini ve tırnaklarının döküldüğünü falan düşünmüştüm ama hayır. Yenilenmiş gibisin.”

Yetişmek için ne kadar çabalasam da, ki şimdiye dek pek becerememiştir, Brynn benden çok daha hızlı ilerliyordu. Rakip takımın kaptanıyla yiyiştir, son dersten sonra sigara içerken yakalanmış olması. Bu kadar uzun bir aradan sonra geri döndüğümde, onun aynı çilli kız olmadığına şaşırmamam gerekirdi. Mesela, onu her gördüğümde değişik bir piercing takıyordu ve bu defa kaşında, sağ gözünün üzerinde, canını yakıyormuş gibi görünen neon yeşili bir çengel vardı.

“Sanırım zombi olmak için bir zombi tarafından ısırılmak gerekiyor. Öyle ölüp sonra tekrar dirilerek kendiliğinden zombi olamıyorsun.”

“Aslında hayır,” dedi Henry. “Hastalığı ilk yayan kişi olabilirsin. Yani, hastalığın bulaştığı ilk kişi sen oluyorsun ve zombi hastalığı senin içinde gizleniyor. Ölüp tekrar canlandığında gerçek bir zombi oluyorsun. Siz hiç televizyon izlemiyor musunuz?”

Ona dil çıkardım.

“Gördün mü?” Brynn kollarını kavuşturdu. “Belki de kıy-
meti başlatmak üzere olabilirsin.”

“Not edilmiştir,” dedim. “Öyleyse siz ikiniz benimle iyi ge-
çinmelisiniz.”

Günün geri kalanını gözlerimi açık tutma mücadelesi vererek geçirdim. İyileşme süreci hâlâ yorucuydu ve pek çok kez yaşlı bir kadın gibi sürünerek ilerliyordum. Matematik ve edebiyat derslerinde uyuyakalmamak için ekstra çaba sarf ettim ve herkes *Kralın Adamları*’ndan test olurken ben *Uyanış*’ı okuyup bitirdim. Öğle yemeği vaktinde o kadar yorgundum ki açlık hissetmiyordum. Bir piknik masası bulup altına kıvrılarak uyumayı düşündüm ciddi ciddi. Ameliyattan beri iştahım sıfırdı ve bu, günümün yarısını yaşayacağım şiddetli ağrıları düşünerek geçirdiğim içindi muhtemelen. Yan etkiler beyzbol kartları olsaydı şimdiye yarım milyon dolarlık bir koleksiyonum olurdu resmen.

Siyasal bilgiler öğretmenimle telafi çalışmalarım hakkında konuşabilmek için geç saate kadar kaldım. Öğrencilerin öğle yemeği izdihamını kaçırdım. Bir sonraki zil çalana dek bütün sınıf kapılarının kapalı olduğu boş koridorda yürüdüm. Sınıf pencerelerinin panjurlarından içeriye hapsedilmiş öğrencileri seçebiliyordum. Yüzleri tahtaya dönük, bir dizi cam teraryumun içine gömülmüş numuneler gibi art arda dizilmişlerdi. Kafeteryaya giderken soğuk bir alandan geçtim, Seattle’da az rastlanan bir durum değildi. Sanki soğuk hava o noktada görünmez buz çukurları oluşturmuştu. Sanırım bu, havadaki düzensiz nem miktarından kaynaklanıyordu. Küçükken komşumuz, eğer soğuk bir noktadan geçsek bunun bir hayaletin içinden geçtiğimiz anlamına geldiğini söylemişti. O gün zihnimde canlananları hâlâ yordum.

Dolaplardan birine yaslanmak için durdum. Bütün gün ayakta olduğum için ateşim çıkmıştı. Ensem ve kulak arkalarımın

kırmızı ve yapış yapış olduğunu hissediyordum. Dolap biraz serinletmişti, durup birkaç dakika soluklandım. Yeni kalbimi fazla çalıştırmam durumunda neler olabileceği konusunda tam bir fikrim yoktu aman ne zaman düşünsem, gözümün önüne mikrodalgada, basınç altında aşırı ısınıp patlayan bir tabak spagetti geliyordu.

İsminin Harrison Miller olduğunu bildiğim, benim yaşlarımda bir oğlan elinde bir kitapla ıslık çalarak köşeyi döndü. Beni görünce durup, “İyi misin?” diye sordu. “Yolunu mu kaybettin?”

Belli belirsiz gülümsedim. “Ah, iyiyim. Teşekkürler. Sadece soluklanıyordum.” Doğrulup yüzümdeki saç tutamlarını geriye attım. Sormuş olması hoş olsa da söylediklerinden görüntümün geri kalanı hakkında bir ipucu edinmiştim ve tıbbi terimlerle ifade edecek olursak hastalığın seyri iyi değildi.

“Burada yeni olmalısın. Ben Harrison.” Elini uzattı. “Sen de mi son sınıftasın?” Elimdeki *Uyanış* kitabını işaret ediyordu. En az altı senedir tanıdığım Harrison, tornavidaya benziyordu. Yumru yumru kafası, sırığı andıran bedenine eklenmiş gibiydi.

Gözlerim büyüdü. En son ne zaman konuştuğumuzu bilmiyordum. Belki de hiç konuşmamıştık ama küçük bir özel okulda herkesi tanıyordunuz. Ne söyleyeceğimi bilemeyince, “Be-ben...” diye kekeledim. Bir yıldır okula sadece ara sıra gelebilmişim ama insanlar beni unutmuş olabilir miydi? Bir saniye durakladım. Hiç kimse ismini söylemek için bu kadar uzun beklemezdi. Sonra içgüdüsel bir hareketle cevap verdim. “Ben Veronica Leeds.” Bir zamanlar internette erkeklerle konuşurken kullanmak için Brynn’le uydurduğumuz isimdi. Kendimi Stella olarak tanıtmanın utancına dayanamazdım. Muhtemelen ismi hatırlayacaktı ve sonra da tamamen sıradan bir kızla konuştuğunu fark edecekti.

Okuldaki insanların ne kadar arkadaş canlısı oldukları, sınıflandırma sisteminin ne kadar uyduruk olduğu ve Duwamish’le ilgili en kötü şeyin üniformalar olduğu gibi acı veren birkaç ince noktayı paylaştıktan sonra tokalaştık. O anda suratımın doma-

tes gibi kızardığına şüphem yoktu, o yüzden hatırladığım gibi böcek ilacı ve patates kızartması kokan kızlar tuvaletine attım kendimi.

İçerisi sessizdi. Yan taraftaki erkekler tuvaletinde damlayan suyun sesi duyuluyordu. Okulda görünmezmişim gibi hissettiğimden, aynadaki yansımamı görünce rahatladım. Seyahat boyu Clinique makyaj çantamı çıkardım. Lavaboya yaslanıp hafif bir dudak parlatıcısı ve allık sürdüm. Şu anda istediğim en son şey hasta görünmekti. Hastalıkla işim bitmişti ve artık umurumda değildi.

İlk bakışta allığımı gömleğime döktüğümü sandım. Tişörtündeki rengi görünce bakışlarımı aşağıya çevirdim. Çenemi eğip kumaştaki kırmızı damlaya kaşlarımı çatarak baktım. Tırnağımla kazıyıp çıkarmaya çalıştım. İmkânsızdı. Kaşlarımın burnumun üstünde V şeklini aldığını hissediyordum.

Aynaya bakmak için geri çekildiğimde karnımdan göğsüme kadar her yerimin kırmızı el izleriyle kaplı olduğunu gördüm. Elimi ağzıma götürdüm ve iğrenç bir metal kokusu geldi.

“Aman Tanrım.” Sesim bir fısıltı gibiydi. Kana bakakaldım. “Aman Tanrım.” Daha hızlı tekrar etmişim. “Neler oluyor?” diye çığlık atmaya başladım.

Musluğu açıp tişörtümü altına tutarak el izlerinden birini öfkeyle ovaladım. Hâlâ duruyordu. Kumaşın üstündeki kan kabuk bağlamıştı. Berbat kokuyordu. El izi şeklinde kanlar. Beni tutmaya çalışıyorlardı. Kan pıhtısı, plazma, vücut sıvıları. *Çekilin üstümden. Çekilin üstümden.*

Paniğe kapılarak tuvaletten dışarıya fırladım. Kafeteryaya kadar koştum. Bahçede etrafım başka insanlarla sarıldığında adımlarımı yavaşlattım. Nabzım boğazımın üst tarafındaki salgı bezlerinde atıyordu. Ellerim iki tarafımda yumruk şeklinde olsa da titriyordu. Başımı eğip kan lekelerine baktım, anlatacak birilerini bulmaya hazırdım ancak gördüğüm şeyle nefessiz kaldım.

Lekeler gitmişti.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Parmağımla kumaşa dokunup en azından lekelerden birini bulmaya çalıştım ancak geriye kalan tek şey, suyla ovaladığım yerdeki kocaman ıslaklıktı. Tırnaklarım bile temizdi. Neydi bu şimdi?

Parmak boğumlarımı şakaklarıma bastırıp derin bir nefes aldım. Yorgundum. Yorgun olmalıydım. Elimle gözlerimi ovuşturup gördüğümü sandığım şey her neyse silkip atmaya çalıştım.

Yanılmıştım. Kafam karışmıştı. Tam bu sırada göğsümdeki dişler yeni kalbimi kemirmeye başladılar.